

Biển cả 30 tháng 4 năm 1975 đã trôi qua đã qua trên 31 năm. Thế nhưng thì thời gian là yếu tố xóa nhòa mọi nỗi đau của quá khứ, nhưng đối với tôi đã sống những miến Nam, viết đầu 30 tháng 4 còn tôi rơi vì những đau đớn, mất mát xảy ra cho họ và gia đình do Cộng sản gây ra sau ngày 30 tháng 4. Hàng ngàn người bỏ mình trong những trại tù của tôi ở các ác, tàn bạo của Cộng sản, hàng trăm ngàn người bỏ mình trên biển cả khi vượt biển tìm tự do. Nghĩ đến ngày 30 tháng 4, đã sống những dân miến Nam oán trách Tổng Thống Văn Minh ra lệnh đưa hàng đầu đưa đến nhà "những cột nhà tan" sau này. Tôi trước đây nay đã có nhiều dịp luận phê phán chuyên đưa hàng ô nhiễm của tổng thống Minh những tâm tư và suy nghĩ của tổng thống Minh khi quyết định đưa hàng Cộng sản là chuyên không ai suy đoán nổi. Ông Minh không viết sách và tránh tránh tôi những phỏng vấn của báo chí nên khó ai đoán biết tâm tư, suy nghĩ của ông khi đưa hàng như thế nào. Sau này mới biết tổng thống Minh đã bỏ bích tâm tư suy nghĩ của ông và quyết định đưa hàng trong biển cả 30 tháng 4 trong một lá thư gửi cho một người đàn em cũ là Trung tướng Nguyễn Chánh Thi vào năm 1987 khi tổng thống Minh ở Pháp. Xin cảm ơn Trung tướng Thi đã cho phép người viết bài này công bố bức thư của tổng thống Minh để soi sáng phần nào lịch sử Việt Nam cũ đi.

Đối với tổng thống Văn Minh nhóm chức Tổng thống do Tổng thống Trần Văn Hương trao lời chỉ vài ngày trước ngày 30 tháng 4 năm 1975. (Tổng thống Văn Minh nhóm chức Tổng thống vào ngày 27 tháng 4 năm 1975. Bởi vậy người ta thường gọi là Tổng thống Văn Minh là tổng thống 3 ngày). Buổi chiều nhóm chức Tổng thống trong dinh Đốc Lỗ thì trời u ám và có mưa. Phóng viên Nguyễn Minh Tiến (hiện nay đang làm ở Đài Á châu tự do) lúc ấy đang làm cho Đài phát thanh Sài Gòn, đã tổng thống thu hút buổi họp nhóm chức này. Phóng viên Tiến đã bắt đầu bài phóng sự tổng thống trình bày câu nói " Buổi họp nhóm chức Tổng thống xảy ra vào buổi chiều trong dinh Đốc Lỗ trong khi bên ngoài trời mưa u ám như tình thế đất nước hiện tại.." Trước giác cảm nhận của Phóng viên Tiến thật chính xác vì chỉ vài ngày sau, miền Nam rơi vào tay Cộng sản để rơi đưa đến bao tang tóc, mất mát cho dân chúng miền Nam.

Toàn bộ bức thư của Tổng thống Văn Minh viết cho Tổng thống Nguyễn Chánh Thi có nội dung như sau:

"15-4-87

"Thì,

Độc tin Thì tôi rất mừng. Lúc nào tôi cũng nhớ anh em thuở xưa, mà tôi còn lưu lại rất nhiều kỷ niệm.

Thời khi tôi đến nước Pháp thì nay, tôi bắt đầu gần sáu năm rồi, sống với một cuộc đời tỵ nạn tuy có thông thoáng nhưng lúc nào cũng buồn tâm. Thoát được khỏi tay Cộng sản với hai bàn tay không Pháp chúng giúp đỡ gì mình sống thân trong một đô thị thối nát, khổ ra cũng tầm yên.

Nghe Thì kể chuyện các anh em quân nhân, tôi rất khâm phục. Lúc đó tôi bị đày ở Bangkok cho nên có nhiều việc tôi không được rõ hết.

Anh em có đọc sách của anh Đổng Mậu về chuyện lời cho tôi nghe; tôi phải công nhận anh Đổng Mậu về chuyện này và ý là rất can đảm. Lên án Cộng-lao và Công-giáo đến mức đó là cùng. Ngoài ra, anh Đổng Mậu có trách tôi không biết tôi và những các bậc tiền bối, cũng có phần đúng. Nhưng đây chỉ là một vấn đề quan niệm mà thôi.

Theo tôi, tôi không phải lúc nào cũng là đúng. Đôi khi mình phải dám sống để hàng nhận những hậu quả cho sự quyết định của mình gây ra. Có lẽ anh Đổng Mậu (cũng như nhiều người) không rõ là tôi lấy quyết định cuối cùng sau khi đã tham khảo ý kiến với một số người và dân biểu và nghe sĩ còn lại, với những anh em quân nhân đến gặp tôi vào giờ chót, với các thầy mà trong đó thầy Trí Quang và Trí Thủ đã nói và đã nhận những đau dân.

Riêng tôi, tôi không phải không phải vì thiêu can đảm, nhưng vì những lý do rất đơn giản :

_ Tôi không phải sát vì thân thể mình do Tron Đổng (Ân trên) kết tội, cha mẹ sanh dồng, mình không có quyết định hy sinh.

_ Mình có quyết định hy sinh: tên tuổi, uy tín, tài sản, công nghiệp v..v Tóm tắt mình chỉ có quyết định hy sinh những gì mình có ra mà thôi.

Đây là một lý thuyết tôi đã học được khi biết khôn và áp dụng suốt đời, đời với tôi cũng như đời với tất cả người khác. Hôm nay tôi nói ra để cho Thi hiều, vì lúc nào tôi cũng xem Thi như một người em trên mặt mặt, chỉ không phải nói ra để phân tron chi chi. Tôi đã dám làm thì tôi cũng dám chấp nhận những búa rìu bất cứ đâu tôi. Không có gì thóc gạo, và tôi coi đây chỉ là một giai đoạn thôi. Cứ xin dân ta và anh em giúp đỡ tình thần thì có ngày sum họp trên quê cha đất tổ.

Tôi đã nói nhiều quá ! Lúc nào tôi cũng như anh em, như Thi gọi là thăm tất cả. Tôi không mong gì đến để gặp lại các bạn.

Thân mến

Dồng Văn Minh"

Độc những lời phân tron trên của đồng Văn Minh cho thầy những người hàng xóm bên ngoài và quyết định đưa hàng Cộng sản ngày 30 tháng 4 năm 1975. Ông cũng bị bắt cho quyết định không phải của ông sau khi đưa hàng. Thốt ra những người đi về để đồng Văn Minh nên tôi vì nhìn những của những bậc tiền bối như quan đấng thần Phan thanh Giản đã uống thuốc để tôi khi phải giao nộp cho miền Nam cho Pháp và quan Tổng đốc Hoàng Diều treo cổ tôi khi thành Hà Nội một vào tay quân Pháp. Sau này nhìn những tên người tôi biết của 5 vị đồng Văn Phú, Tron Văn Hai, Lê nguyên Văn, Lê Văn Hồng, Nguyễn khoa Nam người ta lại tôi cho đồng Văn Minh đã không tôi biết để nêu những anh dũng cho ngàn sau. Dĩ nhiên quyết định tìm đến cái chết không phải lúc nào cũng là một quyết định dễ dàng trong bất kỳ tình huống nào của cuộc sống. Đồng Văn Minh đã bị lừa cho quyết định không phải sát để duy trì mạng sống của ông vì tôi tôi suy nghĩ của ông và ông cho biết là ông sản sàng nhận chịu mọi sự phê phán của thế gian. Đa số đều lừa cho chúng đánh giá đồng Văn Minh thuốc lo ngại như những c,hèn nhất, tham sống sợ chết. Đồng Văn Minh đã qua đời vào tháng 8 năm 2001 ở California, Hoa Kỳ. Hai tháng sau đó Tổng thống Thiệu cũng qua đời ở Boston. Bị bắt miền Nam rơi vào

tay công sự của tôi đã làm cho tôi nhiều phiền phức bao nhiêu nhân công của tôi sẽ và để bạn, riêng hai ông tôi nghĩ có trách nhiệm là Nguyễn Văn Thiệu và Tổng Dìng Văn Minh để cho cách chế độ này. Tôi đáng tội cho hai ông khi mang tội là lãnh đạo quốc gia trong thời kỳ này!

Phải nói rằng khi Tổng tôi Nguyễn Văn Thiệu tôi chính ngày 21 tháng 4 năm 1975 thì tình hình miền Nam đã đi tới giai đoạn hết thu nhập của. Quyết định không vì tiền trong khoảng 300 triệu của Quốc Hội Mỹ coi như cái chết của miền Nam còn là vấn đề thời gian. Sau này có hiểu được lúc đó tôi và tôi là tôi sao Tổng tôi Nguyễn Văn Thiệu không bán đi 16 tấn vàng trong ngân hàng để tôi mua vũ khí cho quân đội miền Nam tiếp tục chiến đấu. Dĩ nhiên Tổng tôi Nguyễn Văn Thiệu không phải nghĩ gì mà không bán đi tôi thấy như người này cũng sẽ phải nói miền Nam năm 1975 là quyết định của Mỹ và chính của Mỹ sẽ không dè dặt cho phép ông Thiệu bán vàng để mua vũ khí cho miền Nam. Ông Thiệu thì không bao giờ làm cái gì trái ý Mỹ vì sợ Mỹ. Số vàng 16 tấn này sau này lọt vào tay Công sự sau 1975 và theo số tiền tôi của của tôi tá miến Bắc Bùi Tín thì số vàng này cũng được dùng để tôi bán như người này lãnh đạo tham ô miến Bắc.

Phải nói là tôi tôi đi tìm ký Hiệp định Paris năm 1973, chính của tôi cũng lãnh đạo, Tổng tôi Nguyễn Văn Thiệu cũng nhìn thấy rõ sẽ rút lui chính làng của người tôi để minh Hoa Kỳ.. Đáng lý ra ông Thiệu phải lo xây dựng chính khu miền Tây để phòng sau này Sài Gòn có biến thì ông sẽ miền Tây lãnh đạo cuộc kháng chiến. Nhưng ông Thiệu không phải là người lãnh đạo yêu nước, tôi nghĩ dân. Ông chỉ quan tâm tới việc mình sống và của của ông và gia đình. Ông tiếp tục bám víu quyết ngày nào còn vì tiền Mỹ, nghĩa là ngày nào còn xôi thịt. Cuộc biến của tôi năm 1971 cho thấy ông Thiệu dùng mặt tôi để mua xa, bán tôi duy trì quyết ngày. Đến khi tôi thấy nguy, Mỹ cúp tiền thì lúc này ông tôi chính và tính chuyên "để tôi làm vua, thua chính tôi". Tôi làm mặt miến Nam là của Tổng tôi nghĩ mặt trời trán bóng vô liêm sự Nguyễn Văn Thiệu cho nên tôi không phải là tôi của Tổng Dìng Văn Minh. Sau này có người tôi và tôi ông Thiệu và tôi tôi của ông trong chuyên làm mặt miến Nam vào tay Công sự thì ông trắng tráo trả lời "Tôi chỉ có trách nhiệm mà không có tôi" ..Thế nào là có trách nhiệm mà không có tôi? Đó là tôi nói của tôi vô liêm sự, tôi tôi tôi nghĩ như Nguyễn Văn Thiệu. Hãy nhìn cái hành vi thác chính như cũ, cam tâm bán tôi chính sẽ để bạn bào trong vòng của tôi thì mặt tôi ông Thiệu không có để tôi chút liêm sự và danh đức tôi tôi của người tôi lãnh đạo. Đám đàn em của ông như Nguyễn Tấn Hưng, Nguyễn Bá Cường, Nguyễn Văn Ngân viết sách viết báo như bao che cho tôi tôi của cũ Nguyễn Văn Thiệu như ông làm sao tránh khỏi búa rìu đục luồn trong hành động ghen ghét anh em chính sẽ, để bạn bào của ông để. Bên chính của ông Thiệu là tham những xôi thịt nên không ai nghĩ gì khi thấy như ông hành động ghen ghét, như cũ của ông trong biên của 30 tháng 4 năm 1975. Mặt con người tôi khó có thể biến tôi nhân thành quân tôi trong mặt sự mặt chính. Khi của quy định thì chính biến tôi, tham những thì làm sao có chuyên hy sinh cao cho để bạn bào chính sẽ khi nguy hiểm của tôi.

Mặt tôi của tôi cũng nên nói ra đây là trong những ngày tiếp tôi của miền Nam, có mặt chuyên tôi là Trung Công đã tìm cách liên tiếp với chính phủ Dìng Văn Minh với ý định mua tiền trong cho miền Nam chính tôi và tôi công của Công sự miền Bắc. Trong mặt của tôi nói chuyên thân mặt tôi anh em sinh viên Pháp sau khi định của Pháp, Tổng Dìng Văn Minh có kế hoạch chuyên này và cho biến tôi chính để giúp của Trung Công vì nghĩ rằng Trung Hoa là

khò thù truyề n kiồ p cồ a dân tồ c Viồ t. Ông Minh cho rồ ng chuyồ n nhồ n viồ n trồ cồ a Trung Cồ ng là mồ t chuyồ n làm không có lồ i cho đồ t nồ c Viồ t Nam. Cồ u dân biồ u VNCH Lý quý Chung (vồ n là bồ trồ ng thông tin trong chính phồ Đồ ng vãn Minh) trong cuồ n sách " Hồ i ký không tên " xuồ t bồ n Viồ t Nam mồ i đây cũng có nói đồ n chuyồ n này nhồ ng ông Chung không dám nêu đích danh Trung Cồ ng mà chồ nói đồ n mồ t cách bóng gió. (1)Lý do là mồ i quan hồ giồ a Viồ t Cồ ng và Trung cồ ng đang hồ i thồ m thiồ t hồ u nghồ nên ông Trung không dám nêu đích danh Trung Cồ ng là kồ đã tìm cách viồ n trồ cho chính phồ Đồ ng vãn Minh cồ a Viồ t Nam Cồ ng Hòa nhồ m cồ u vãn sồ sồ p đồ cồ a miồ n Nam trồ c sồ tồ n công cồ a miồ n Bồ c.

Tồ i sao Trung cồ ng đã viồ n trồ cho Viồ t cồ ng trong nhiồ u năm mà lồ i tìm cách cồ u vãn miồ n Nam khồ i sồ sồ p đồ trong nhồ ng ngày tháng cuồ i cùng ? Câu trồ lồ i là mồ c dù Trung cồ ng viồ n trồ cho Viồ t cồ ng vì là anh em trong khồ i xã hồ i chồ nghĩa nhồ ng Trung cồ ng rồ t ngồ i chuyồ n Viồ t cồ ng chiồ n thồ ng miồ n Nam vì Trung cồ ng nghồ rồ ng mồ t nồ c Viồ t Nam thồ ng nhồ t và hùng cồ ng sồ là trồ ngồ i cho âm mồ u bành trồ ng bá quyồ n cồ a Trung cồ ng. Đó là nguyên nhân Trung cồ ng làm mồ t chuyồ n rồ t nghồ ch lý và khó hiồ u là tìm cách thồ ng thồ o đồ viồ n trồ cho chính phồ Đồ ng vãn Minh cồ a miồ n Nam trong nhồ ng giồ phút hồ p hồ i. Trung cồ ng tìm cách viồ n trồ cho miồ n Nam không phồ i vì thiồ n ý mong muồ n nhân dân miồ n Nam đồ c sồ ng trong tồ do mà vì không muồ n nhìn thồ y mồ t nồ c Viồ t Nam thồ ng nhồ t hùng cồ ng, và chuyồ n này có hồ i có âm mồ u bành trồ ng lãnh thồ cồ a Trung cồ ng.

Tháng 12 năm 1976, Cồ ng sồ n mồ Đồ i hồ i Đồ ng lồ n thồ 4 tồ i Hà Nồ i . Tồ t cồ nhồ ng đồ ng Cồ ng sồ n anh em trên thồ giồ i đồ u gồ i phái đoàn tham đồ , kồ cồ đồ ng cồ ng sồ n quồ c gia tồ bồ n nhồ Đồ ng Cồ ng sồ n Pháp. Thồ mà Trung Cồ ng không gồ i phái đoàn tham đồ đồ i hồ i Đồ ng lồ n thồ 4 này cồ a Viồ t Cồ ng . Nói thồ đồ thồ y Trung Cồ ng rồ t cay cú trồ c chiồ n thồ ng miồ n Nam vào ngày 30 tháng 4 năm 1975 cồ a Viồ t Cồ ng. Không hiồ u sau này khi dâng đồ t, dâng biồ n tồ ng cho Trung Cồ ng thì Viồ t Cồ ng có biồ t đồ c chuyồ n Trung Cồ ng đã tìm cách viồ n trồ cho miồ n Nam chồ ng lồ i cuồ c tồ n công cồ a Viồ t Cồ ng năm 1975 hay không?

Sau ngày đồ i đồ i 30 tháng 4 năm 1975, Cồ ng sồ n đã không cho "tồ m máu " hàng loồ t nhồ mồ t sồ phóng viên ngoồ i quồ c đồ đoán nhồ ng đã cho " phồ i xồ ng" tồ tồ nhồ ng ngồ i miồ n Nam ngã ngồ a trong nhồ ng trồ i tù cồ i tồ o. Chính vồ sồ chồ t chóc do Cồ ng sồ n gây ra cho ngồ i miồ n Nam sau 30 tháng 4 làm cho ngồ i ta oán trách quyồ t đồ nh đồ u hàng cồ a Đồ ng vãn Minh. Nói Đồ ng vãn Minh đồ u hàng đồ tránh sồ đồ máu cho nhân dân miồ n Nam là mồ t nhồ n xét không hoàn toàn đúng. Sài gòn không bồ san thành bình đồ a vì quyồ t đồ nh đồ u hàng cồ a Đồ ng vãn Minh nhồ ng máu cồ a ngồ i miồ n Nam vồ n tiồ p tồ c đồ sau ngày 30 tháng 4.. Cồ u Thồ tồ ng Vc Võ vãn Kiồ t đã thồ ng thồ n ca ngồ i quyết đồ nh đồ u hàng cồ a Đồ ng vãn Minh trong mồ t bài viồ t kồ niồ m ngày 30 tháng 4 mồ i đây. Dĩ nhiên quyết đồ nh này đã tiồ t kiồ m nhiồ u sinh mồ ng bồ đồ i miồ n Bồ c. Cồ ng sồ n trồ n cho Đồ ng vãn Minh bồ ng cách không đồ a Đồ ng vãn Minh vào trồ i cồ i tồ o và cho ra đồ nồ c ngoài đồ nh cồ sau này. Nồ u sau ngày 30 tháng 4 mà không có sồ trồ thù tàn bồ o cồ a Cồ ng sồ n đồ i vồ i nhồ ng ngồ i miồ n Nam ngã ngồ a thì đồ luồ n phê phán chồ c chồ n sồ bồ t nghiêm khồ c vồ quyết đồ nh đồ u hàng cồ a Đồ ng vãn Minh.

Đồ Mồ u trong cuồ n hồ i ký " Viồ t Nam máu lồ a quê hồ ng tôi " đã phê phán ông Minh vồ n đồ ng đồ lên chồ c tồ ng thồ ng trong nhồ ng ngày cuồ i cồ a miồ n Nam là mồ t chuyồ n " ách giồ a đàng, mang vào cồ ". Đó là mồ t nhồ n xét chí lý. Ông Minh không phồ i là mồ t nhà chính trồ khôn ngoan, can đồ m, quyồ n biồ n. Ông đã sai lồ m khi tìm cách giành chồ c tồ ng thồ ng trong giồ

phút đầu tiên của cuộc sôi nổi bắt đầu nên ông đã phải hạ giọng cho người sử dụng trách, phê phán trong quy trình đầu tiên của hàng nhà nước trong ngày 30 tháng 4. Nếu có một người lãnh đạo can đảm, thì trình thì miền Nam dù có thua trận vì bất kỳ lý do gì cũng không có cách nào đầu hàng ô nhục ngay ngày 30 tháng 4. Còn nếu lúc bắt đầu của Chiến tranh Duyệt Văn Minh nói là " Chúng tôi đang chờ các ông tới để bàn giao". Tên bắt đầu đi ngay mặt giáo nước vào mặt Duyệt Văn Minh, " Các anh không có gì để bàn giao. Các anh chỉ còn đầu hàng vô điều kiện mà thôi". Không hiểu ông Minh có nhà nào trên không? Chỉ vì quá quý trọng mặt người mà ông bắt làm nhà quá sức. Một người lãnh đạo có liêm sỉ và trình không bao giờ chấp nhận để cho đối phương làm nhà như thế này. Mặt người quý trọng đôi khi danh dự và liêm sỉ của một con người, nhất là người lãnh đạo quốc gia, là càng quý hơn. Sự đầu tư sao bắt đầu thất bại là như thế.

Có lẽ lá thư trên mặt thị trường Duyệt Văn Minh là con người hiền hòa, nhưng rõ ràng ông không có cái Dũng của một người làm tướng. Với điểm này ông giống người Địch tướng Võ nguyên Giáp của miền Bắc, cúi đầu trước nhà vua Cai đầu mà không dám hó hé phản đối. Trong phạm vi gia đình, sai lầm của người chỉ huy gia đình có thể dẫn tới chuyển gia đình này suy sụp, tan vỡ. Còn nếu làm thì chỉ có vợ nguyên thủ quốc gia như tướng Duyệt Văn Minh mà " tham sinh úy tử ", như nhà nước, thì ưu tiên khôn ngoan quyên tiền thì chỉ đầu tư quốc gia để rồi suy tàn, thất bại. Bài học Duyệt Văn Minh dành cho những người làm chính trị là phải luôn tự kiểm soát mình, nếu mình " tài hèn, trí đoản ", tham sự người khác mà chỉ nhận một phần nhỏ của người khác thì chỉ có vẻ cao trình này không mang lại vinh quang mà chỉ mang lại cho mình những sự nhọc nhằn ê chề và bất bịa miệt thị ngàn đời chèn trách.

Los Angeles, mặt chữ u hiu quốc nh, đầu hiu đầu tháng 10 năm 2006